

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 23.6.2020. Připojení doložky provedla Dana Králová dne 26.11.2020.

USNESENÍ

Okresní soud v Mostě rozhodl samosoudcem Mgr. Bc. Zdeňkem Piskačem ve věci

žalobce: **CP Inkaso s. r. o.**, IČO 29027241
sídlem Opletalova 1603/57, 110 00 Praha 1
zastoupený advokátem Mgr. Vladimírem Šteklem
sídlem Štěpánská 317/3, 602 00 Brno

proti

žalovaným: 1. [REDACTED], narozený [REDACTED]
bytem [REDACTED]
2. [REDACTED] narozená [REDACTED]
bytem [REDACTED]

o zaplacení 134.407,24 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Řízení se** podle § 96 odst. 2 věta první občanského soudního řádu (dále jen o. s. ř.) **zastavuje** z důvodu zpětvzetí žaloby žalobcem.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení podle § 146 odst. 2 o. s. ř.
- III. Po právní moci tohoto usnesení bude žalobci vrácen o 20 % snížený zaplacený soudní poplatek ve výši 4.304 Kč** podle § 10 odst. 4 zák. č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích ve znění účinném od 1. 9. 2011.

Odůvodnění:

1. Toto usnesení obsahuje zkrácené odůvodnění podle § 169 odst. 2 o. s. ř.

Soud k výroku II. považuje za vhodné podat podrobnější zdůvodnění:

2. Pokud žalobce požadoval náklady řízení, dle hlubokého přesvědčení soudu by přiznání nákladů řízení žalobci bylo naprostým popřením smyslu oddlužení. Nadto zpětvzetí lze posuzovat pouze z procesního hlediska a zde je zcela evidentní, že zpětvzetí nebylo žalobcem učiněno z procesního zavinění žalovaných, neboť tento nárok žalobce neuhradili, ale zpětvzetí učinil žalobce, byť v důsledku osvobození žalovaných dlužníků od placení dosud neuspokojených pohledávek v rámci insolvenčního řízení ve věci dlužníků – žalovaných.
3. Podle § 146 odst. 2 o. s. ř., jestliže některý z účastníků zavinil, že řízení muselo být zastaveno, je povinen hradit jeho náklady. Byl-li však pro chování žalovaného (jiného účastníka řízení) vzat zpět návrh, který byl podán důvodně, je povinen hradit náklady řízení žalovaný (jiný účastník řízení).
4. Podle § 414 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), jestliže insolvenční soud rozhodne o splnění oddlužení a dlužník splní řádně a včas všechny povinnosti podle schváleného způsobu oddlužení, spojí insolvenční soud s rozhodnutím o splnění oddlužení rozhodnutí, jímž dlužníka osvobodí od placení pohledávek, zahrnutých do oddlužení, v rozsahu, v němž dosud nebyly uspokojeny. Osvobození podle věty první se nevztahuje na pohledávky vzniklé po rozhodnutí o úpadku. Podle § 414 odst. 2 insolvenčního

zákona se osvobození podle odstavce 1 vztahuje také na věřitele, k jejichž pohledávkám se v insolvenčním řízení nepřihlíželo, a na věřitele, kteří své pohledávky do insolvenčního řízení nepřihlásili, ač tak měli učinit. Podle § 414 odst. 3 insolvenčního zákona se osvobození podle odstavců 1 a 2 vztahuje i na ručitele a jiné osoby, které měly vůči dlužníku pro tyto pohledávky právo postihu.

5. Nárok na náhradu nákladů řízení má základ v procesním právu a vzniká teprve na základě pravomocného rozhodnutí soudu, které má v tomto směru konstitutivní povahu, a před právní mocí rozhodnutí, kterým soud přizná účastníku občanského soudního řízení nárok na náhradu nákladů řízení (před okamžikem vzniku nároku na náhradu nákladů řízení), nelze takový nárok přihlásit do insolvenčního řízení ani jako pohledávku vázanou na splnění odkládací podmínky, přičemž v tomto směru soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 29 ICdo 62/2014 ze dne 31. 3. 2015.
6. Dle soudu však nelze přehlédnout další závěr Nejvyššího soudu uvedený ve shora citovaném rozsudku, a to, že na příslušenství pohledávky, která je nebo měla být přihlášena do insolvenčního řízení, se vztahuje osvobození podle § 414 odst. 1 insolvenčního zákona bez zřetele k tomu, že jde o příslušenství tvořené nárokem na náhradu nákladů řízení vedeného o pohledávce za trvání oddlužení u nalézacího soudu, přiznaným věřiteli v době, kdy jej již nelze přihlásit do insolvenčního řízení.
7. Důsledkem osvobození dlužníka (žalovaného) od placení pohledávek je, že pohledávka (na niž se osvobození vztahuje) sice v neuhrazeném rozsahu nadále existuje, dlužník však je rozhodnutím insolvenčního soudu zbaven povinnosti ji věřiteli zaplatit, tj. ačkoli pohledávka v neuhrazeném rozsahu nezanikla, věřitel ji nemůže úspěšně vymáhat a v soudním či jiném řízení již nelze takovou pohledávku věřiteli přiznat (srov. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 3509/2010 ze dne 24. 11. 2010).
8. Lze tedy uzavřít, že v řízení o pohledávce, od jejíhož placení byli žalovaní (dlužníci) osvobozeni, nelze (nejde-li o důvody separace nákladů řízení ve smyslu § 147 a § 148 odst. 2 o. s. ř.) žalovaného (dlužníka) po dobu trvání účinků přiznaného osvobození zavázat k náhradě nákladů řízení (srov. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 29 ICdo 155/2017 ze dne 30. 5. 2019).
9. Soud dále poukazuje na usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2730/18 ze dne 28. 8. 2018, jímž byla pro zjevnou neopodstatněnost odmítnuta ústavní stížnost proti rozhodnutí obecního soudu, jímž věřiteli nebyly přiznány náklady řízení právě v důsledku osvobození dlužníka od placení pohledávek.

Poučení:

Proti tomuto usnesení je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem prostřednictvím Okresního soudu v Mostě.

Most 20. května 2020

Mgr. Bc. Zdeněk Piskač v. r.
samosoudce

